

[Alfred Jensen.]

nemføre en nedsættelse af arbejdstiden. Det viser sig, at 11—20 pct. af arbejdsgiverne, alt efter årstiden, har været i stand til at gennemføre den ønskede reduktion af arbejdstiden. Det kan altså gøres, samtidig med at man klarer sig i konkurrencen uden særlige subsidier, og uden at der skal gennemføres forhøjelser af priserne af den grund. Hvis man undersøger forholdene bare i vort land, ser man, at der intet hold er i de argumenter, som det ærede medlem og hans meningsfæller den ene gang efter den anden fremfører for at blive fri for at give landarbejderne det kulturelle og sociale gode, som en arbejdstidsnedsættelse er.

Dette spørgsmål kan løses, og det bør løses; det bør løses, fordi der er tvingende grunde dertil. Det ærede medlem hr. Sønderup sagde, at en nedsættelse af arbejdstiden ville føre til, at der blev udført mindre arbejde. Det ærede medlem ved jo, at landbruget i årevis har skubbet adskillige tusinde arbejdere fra sig, som måtte gå fra landbruget over til andre erhverv; det drejede sig i flere år om ca. 10 000 arbejdere om året, og hvis man gennemførte en arbejdstidsforkortelse — ikke alene for de arbejdsgivere, det her drejer sig om, men overalt i landbruget — ville det efter de beregninger, arbejdsmandsforbundets ledere har gjort, kun betyde en forøgelse af arbejdskraften i det første år på 12 000 mand. Her må man tage i betragtning, at en sådan forøgelse kun vil finde sted, hvis der ikke samtidig sker en effektivisering af arbejdsydelsen, men alle erfaringer viser, at hvor man har nedsat arbejdstiden, er effektiviseringen blevet en realitet; om den så fuldstændig modsvarer den sænkning, der sker i arbejdstiden, er et andet spørgsmål. Her har man som sagt regnet ud, at en nedsættelse af arbejdstiden kun vil betyde en meransættelse af 12 000 arbejdere, forudsat at produktiviteten er den samme, men det er der ingen grund til at regne med, tværtimod.

Man kan blot se, hvordan det gik fra 1947 til 1951. I 1947 skete der en reduktion af arbejdstiden, som man beregnede til 200 timer årlig. Det betød ikke, at der blev produceret mindre i landbruget, tværtimod. Hvis man som udgangspunkt tager produktionen i 1935, var produktionen 86

i 1947, og i 1951 var den 119, altså til trods for at arbejdstiden blev nedsat, steg produktionen. Tager man på den anden side antallet af beskæftigede, ser man, at der skete en jævn nedgang i de beskæftigede landarbejders antal. Hvis man tager det samme udgangspunkt som før, nemlig 1935 lig 100, var beskæftigelsesgraden før arbejdstidsnedsættelsen faldet til 80, men året efter nedsættelsen var man kommet ned på 77, og i 1951 var man kommet helt ned på 68, så al den frygt, der her føres frem for virkningerne af en arbejdstidsnedsættelse, er ganske ubegrundet, det burde det ærede medlem vide, og jeg vil også gå ud fra, at han kender disse tal. Derfor er det ganske urimeligt at føre en sådan tale, når et så vigtigt spørgsmål er til behandling.

Der er meget, der taler for, at man bør sænke arbejdstiden på dette område. Der er jo i landbruget sket en mekanisering, som i allerhøjeste grad ligner den mekanisering, man kender indenfor industri- og transporterhvervene og forøvrigt i byggeriet med. Det er klart, at det stiller større krav til den enkelte arbejder, men samtidig bliver landbrugets arbejdere på adskillige felter stillet lige med arbejderne i andre erhvervsgræne. Det betyder, at de momenter, der taler for en lavere arbejdstid ude i de øvrige erhverv, også kommer til at gælde i landbruget, og begrundes, at man nu går ned til den 8 timers arbejdsdag, som andre arbejdere har haft i mere end 35 år.

Det ærede medlem hr. Sønderup omtalte de økonomiske besværligheder, landbruget står overfor, og forstod jeg det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ret, mente han også, at det var på et ret pinligt tidspunkt, man rejste et sådant krav og så at sige stillede sagen på spidsen. Ja, kravet er rejst for flere år siden, og storlandbruget måtte vide, at når et sådant krav en gang var rejst, måtte problemet løses. Og tiderne er ikke anderledes, end at løsningen må komme nu.

Jeg har talt om, hvorledes det er gået med produktionen og beskæftigelsen. Beskæftigelsestallene viser, at landbruget årligt skyder det ene tusinde arbejdere fra sig efter det andet; i de sidste ti år har det gennemsnitlig været 6 000 arbejdere om året. Alene denne udskydning af arbejdskraft